

عنوان مقاله:

بنیان دولت حزب سالار و تعامل میان دموکراسی و پارتیتوکراسی

محل انتشار:

فصلنامه دولت پژوهی، دوره 1، شماره 3 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 47

نویسنده:

سیدمحمد طباطبایی - دانشیار روابط بین الملل دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

در غرب، احزاب سیاسی در راستای دموکراسیزاسیون و لیبرالیزاسیون جوامع به وجود آمده اند و شکل گیری نظام حزبی، مرحله ای اساسی در فرآیند توسعه سیاسی به حساب می آید. اعتقاد بر آن است که پلورالیسم سیاسی در نظام های لیبرال دموکراتیک، صرفاً در تحزب سیاسی و رقابت مسالمت آمیز میان احزاب برای کسب قدرت خلاصه می شود. امروزه تحزب جزو جدایی ناپذیری از حیات سیاسی غرب است. اگر نبود احزاب سیاسی، خللی در دموکراسی به حساب آید؛ بودن آن ها نیز سدی در مقابل پلورالیسم سیاسی به حساب می آید چرا که در حال حاضر، تکثرگرایی سیاسی در غرب، به رقابت میان احزاب دولتی خاصی محدود شده است که با تحمیل اراده سیاسی خود، قادر به تامین مردم سالاری واقعی نیستند. احزاب دولتی در حقیقت، با تمرکز قدرت در دست خود، برابری فرصت ها و تساوی امکانات و مجال قدرت یابی را از سایر جریانات و گروه های سیاسی سلب کرده و مانع از گردش پیوسته و واقعی قدرت می شوند. اگر در ابتدای امر، تحزب همزاد نظام لیبرال دموکراتیک بوده است، با افزایش نقش و قدرت احزاب سیاسی و نهادینگی آن ها، حکومت مردم بر مردم، به تدریج جای خود را به حاکمیت احزاب می دهد. برهان اصلی پژوهش حاضر بر روی این فرضیه قرار گرفته است که دولتی شدن فزاینده ی احزاب سیاسی و حزبی شدن دولت های غربی باعث ایجاد دولت حزب سالار و در نتیجه، به چالش کشیده شدن دموکراسی از سوی پارتیتوکراسی شده است. در عصر حاضر، تفکر و اندیشه های فردی و جمعی، جای خود را به شعور حزبی داده اند و اراده مردمی و ملی، به اراده حزبی بدل شده است. در نتیجه امروزه تعیین کننده سیاست ملی و سیاست ملت، احزاب سیاسی که به بخشی از دولت ها تبدیل شده اند و دولت هایی که در احزاب سیاسی خلاصه شده اند، هستند و این امری است که از آن با عنوان بنیان دولت حزب سالار یاد می شود

کلمات کلیدی:

تحزب؛ دموکراسی؛ پارتیتوکراتی؛ دولت حزب سالار؛ پلورالیسم سیاسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/685217>

